

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Майбутнє належить переможцям

Передплатний індекс 33545

"ПОБРАТИМА МОГО ЗАЧЕПИЛА..."

Київ, Музей Революції гідності, 2 серпня 2023 р. – у цей день про українських героїв говорили творці української культури. Боже, які імена! Як цікаво було слухати їх!

Письменники Лариса Ніцой, Роман Коваль і Павло Вольвач, журналісти Юрій Бутусов та Євген Букет, лідери гуртів "Кому вниз" і "Сокира Перуна" – Андрій Серета і Арсеній Білодуб, художниця Марина Соченко, композитори В'ячеслав Купрієнко, Анатолій Сухий, видавець Марко Мельник... Про кожного з них можна говорити зі знаками оклику!

Але все ж головними героями в цей вечір були не вони, а козаки з Києва, Галичини та Закарпаття, які мали сміливість взяти до рук зброю і стати на прю проти "другої армії світу", проти страшного російського колоса, який підкорив десятки народів світу. І в цій боротьбі саме наші хлопці – Куцин, Жованик, "Да Вінчі", "Хаммер" і Георгій Тарасенко – відкрили себе невимрущою славою. Всім їм споруджено пам'ятники в Холодному Яру – на Меморіалі козак-добровольцям.

Про цих козаків і розповідає книга Романа Ковалю "Побратима мого зачепила..."

пила куля вряжай". У ній серед інших опубліковано спогад Сергія Бойка, козака "Карпатської Січі". Сергій воював під проводом Андрія Жованика: "У ситуаціях, коли здавалося, що небо і земля на нас зараз впадуть, – писав він, – але поруч був друг Андрій – у підрозділі панував ейфорійний настрій!" Ось такий був Андрій Жованик – не тільки особисто хоробрий, а й запалював інших. Саме про нього найбільше говорили в цей вечір.

Презентація книги "Побратима мого зачепила куля вряжай" перетворилася на вечір пам'яті Андрія Жованика. Адже в той день виповнилася річниця, як він загинув.

Назву книги дав рядочок з пісні Анатолія Сухого "Скоростріл, куфайка...". Цю пісню знали всі хлопці, подвиги яких зафіксувала книга. У цей вечір пісня прозвучала у виконанні автора – Анатолія Сухого, лідера гурту "Рутенія".

Промовляла і вірна Андрієва дружина – Оксана Жованик, з якою він пустив у світ широкий ґрех дітей-патріотів. З невелизького Харкова приїхала і віддана подруга Георгія Тарасенка, Героя України, героя книжки "Побратима мого зачепила куля вряжай".

Торік 12 березня хлопці з "Фрайкору" на чолі з Георгієм Тарасенком виявили і знешкодили групу осіб, які планували підірвати військових і цивільних об'єктів у Харкові. Георгій разом зі своїми козаками – спільно з представниками ТРО та підрозділами ЗСУ – ліквідували колони військової техніки окупаційних військ, спинивши прорив росіян до Харкова з боку Лісопарку. Багато подвигів на рахунок "Фрайкору", який створив Георгій Тарасенко...

"Краще не досліджувати історію, а творити її", – сказав колись Георгій. Так і сталося!

У книжці оприлюднено й спогади Юриса Юраша, козака ОДЧ "Карпатська Січ" та 49-го Окремого стрілецького батальйону ЗСУ, донедавна голови правого комітету Сейму Латвії. Про Андрія Жованика він сказав: "Андрій – найкраща та кришталеву найчистіша людина. На таких людях, як він, насправду тримається вся нація. Вони ядро вашого народу".

Андрієв приятель, старший лейтенант ЗСУ Віталій Онишук, який багато років опікується національним вихованням молоді, пообіцяв започаткувати щорічний вишкільний табір імені Андрія Жованика.

На пам'ять про полеглих В'ячеслав Купрієнко, композитор і поет, заспівав пісні "Онук і дід" (сл. і муз. В. Купрієнка), "А він іде" (сл. Т. Яровиціної, муз. В. Купрієнка), "Останній прапор" (сл. О. Стоміної, муз. В. Купрієнка). Ось як оцінив їх поет Владлен Ковтун, учасник презентації: "Органічно в канву вечора вплелися пісні В'ячеслава Купрієнка, подаровані – інакше не скажеш – товариству талановитим поетом, композитором і музикантом В'ячеславом Купрієнком. Глибокі за змістом, космічно гуманні, українські за суттю пісні не залишили байдужим жодного, хто чув. Дякуємо, Маестро, за естетичну насолоду!"

У залі була атмосфера віршів до однієї з пісень – Оксана Стоміна, дружина воїна Дмитра Паскалова, який з 18 травня 2022 р. разом із захисниками "Азовсталі" перебуває в російському полоні...

У просторі Національного музеї Революції гідності в цей вечір було організовано виставку з 12 картин військовослужбовців Марини Соченко. Вона не тільки художниця, яка закарбовує постаті борців за волю України, а й козацька мати. Один з її синів уже воює, а молодший, 19 років, оформлюється до війська, бо коли Батьківщина в небезпеці – дома сидіти не хоче.

А ще в цей вечір урочисто прийнято до лав Історичного клубу "Холодний Яр" Ларису Ніцой, дитячу письменницю, борчиню за національну Україну...

На кожному пам'ятникові на Меморіалі козакам-добровольцям у Холодному Яру викарбувано слова полеглих героїв. У кожного своя думка, але за всіх висловився Андрій Жованик: "Загинути в бою за Україну – це честь та привілей". Андрій здобув цей привілей. А ще останню козацьку заслугу – червону китайку. Як і Олег Куцин. Олега ми також ушанували червоною козацькою китайкою. Прощався з ним і білий кінч. Прощалися й козаки з оголеними шаблями. І кобзарі. Були й салви...

Ми гідно провели в останню дорогу Олега та Андрія – козаків Історичного клубу "Холодний Яр". Вони й поховані поруч – на Байковому, на Центральній алеї.

Андрій Жованик мав ще одне посмертне щастя – його в останню дорогу проводжав кобзар Тарас Компаніченко. Прощаючись з Андрієм, Компаніченко сказав: "Андрій був вірним сином України. І любив її і служив не тільки тоді, коли вона була в славі, а коли було тяжко, коли треба було виборювати, коли треба було страждати, підставляти плече".

Це можна сказати про всіх героїв книги "Побратима мого зачепила куля вряжай" – Олега Куцина, "Да Вінчі", "Хаммера" і Георгія Тарасенка.

Наприкінці вечора Роман Коваль оголосив, що 30 вересня Історичний клуб "Холодний Яр" планує спорудити другу чергу Меморіалу козакам-добровольцям у Холодному Яру. Вже виготовлено горельєфи Олега Собченку із 72-ї бригади ім. Чорних Запорозжів, поетові Юрію Руфу, стріль-

цєві 24-ї ОМБр ім. короля Данила, аеророзвідникові Юліанові Матвійчуку з Полтави. Зараз скульптор Ігор Семак працює над образом десантника з 95-ї Дениса Антіпова.

Завершився вечір пісню, яку всі герої презентованої книги знали, любили і співали. І пісня ця не журлива, а весела, бойова, переможна – "Лента за лентою набой подавай"! Виконав її автор – лідер гурту "Рутенія" Анатолій Сухий.

Один з учасників вечора Максим Лободзінський (до слова, поліцейський!) підсумував: "Як добре, що є Історичний клуб «Холодний Яр», який разом з однодумцями творить та увічне пам'ять про українських героїв. Це не просто вшанування. Це виховання та духовне очищення українців. Бо герой виявляє найвищу форму мужності, робить те, на що іншим не вистачає сили, сміливості, характеру... Герой, який за свої досягнення або чесноти є ідеалом та прикладом для нашого наслідування".

Козакам слава!

Історичний клуб "Холодний Яр"

НА ПОКРОВУ В ХОЛОДНОМУ ЯРУ, ЗІ СМОЛОСКИПАМИ...

Надвечір 30 вересня 2023 р. в Холодному Яру на Меморіалі козакам-добровольцям постануть пам'ятники аеророзвідникам, які загинули у війні за волю України, – Олега Собченку-«Чорному» з 72-ї бригади ім. Чорних Запорозжів (м. Корсунь-Шевченківський), Юліану Матвійчуку-«Бобру» із 116-ї Окремої бригади тероборони (Полтава) та Денису Антіпову-«Бук», лейтенантові 95-ї Окремої десантно-штурмової бригади ЗСУ (Київ), а також поетові Юрію Дадаку-«РДФУ», стрільцю 24-ї ОМБр ім. короля Данила (Львів). Скульптор – Ігор Семак, архітектор – Олександр Бучацький.

Відкриття плануємо зробити в суботу ввечері, зі смолоскипами, з вечірнім концертом на Меморіалі – за участю Сергія Василюка, Василя Лютотова і Святослава Силенка.

Запрошено також Олексія БИКА. Заплановано також похід стежкою Максима Залізняка та гутірки біля Мамає на хуторі Буда – з Ларисою Ніцой, Світланною Мирводою, Юлією Кашпуренко, Мальвою Кржанівською, Романом Ковалем, Марком Мельником, Євгеном Букетом та Сергієм Василюком.

Заплановано також похід стежкою Максима Залізняка та гутірки біля Мамає на хуторі Буда – з Ларисою Ніцой, Світланною Мирводою, Юлією Кашпуренко, Мальвою Кржанівською, Романом Ковалем, Марком Мельником, Євгеном Букетом та Сергієм Василюком.

На Покрову, 1 жовтня, – на хуторі Буда служба Божя у храмі Св. Петра Багатотраждального

(Калнишевського) Православної церкви України, панахида за полеглими та освячення зброї (здійснить панотець Василь Циріль).

1 жовтня – вшанування могили Героя Небесної сотні Максима ГОРОШИШИНА, холодноярського сотенного Сидора ТЕМНОГО в Грушківці та гайдамацького ватажка Йосипа ШЕЛЕСТА (загинув 255 р. тому, у 1768 р.), покладання квітів до меморіалів них знаків – на пам'ять про козаків 3-ї (Грушківської) сотні полку гайдамаків Холодного Яру, до могили Героя України Георгія ТАРАСЕНКА і пам'ятників на хуторі – Олега КУЦИНУ і кобзареві Тарасові СИЛЕНКУ.

1 жовтня – великий святковий концерт за участю провідних українських артистів, зокрема вперше на сцені Холодного Яру виступить народна артистка України Світлана МИРВОДА.

Під час концерту буде вручено Літературну премію ім. Юрія Горліса-Горського (про цьогорічного лауреата повідомимо пізніше).

Запрошуємо взяти участь у вшануванні українських героїв різних епох.

Хто хоче допомогти в організації події, може скористатися такою можливістю: ПриватБанк, 4731 2196 4692 0573, Оксана Герасимюк (секретарка проекту); PayPal (Романа Ковалю); kovalroman1@gmail.com

Нагадуємо, що в червні ц. р. ми встановили пам'ятники Олега КУЦИНУ-«КУМУ», Андрієві ЖОВАНІКУ-«ТАТАРИНУ», Герою України ДМИТРОВІ КОЦОБАЙЛУ-«ДА ВІН-ЧІ» та Герою України Тарасові БОБАНІЧУ-«ХАММЕРУ».

Запрошуємо земляків і побратимів героїв зійтися на Покрову в Холодному Яру. Слава полеглим за Україну!

Історичний клуб "Холодний Яр"

На світліні – біля могили Василя Чучупака. Мельники, 2023 р. Світлина Григорія Юрика.

"РИГА МЕНЕ ВРАЗИЛА"

Вразила усмішками у відповідь на нашу українську мову. Вразила українськими прапорами на кожному кроці. Спочатку я думала, що це якась українське представництво чи консульство. Але такі прапори практично на кожному будинку в центрі Риги.

Українські прапори тут скрізь: на автобусах і трамваях, на парканах, на двірках квартир у будинку, де ми поселилися. Біля входу до Музею радянської окупації Латвії – виставка, присвячена Голодомору. Сьогодні ми з Олесею демонстративно ігнорували російську мову, відповіли українською, англійською або латвійською (кілька слів знаю).

На диво, нам траплялося багато українців, які розмовляли українською. Таким виявився капітан прогулянкового катера, дівчинка, яка в Макдональдсі звернулася до мене словами "Слава Україні!". І це лише за один день.

За Україну тут реально вболівають і допомагають чим можуть. Прогулявшись вулицями Риги, відчуваєш, що ти не сам на сам з ворогом. Хоча, звичайно, головний тягар цієї війни лягає на наші плечі.

Але витримаємо. Маємо витримати. Ми не самі. Paldies, draugai!

Наталка ПОЗНЯК

СВЯТІ ВУСТА ДИТИНИ

Артобстріл... Марко, 8 років, каже: – Я не боюся вмерти, тому що я маму слухаю і допомагаю їй частіше, ніж балуюся... Тому я попаду в рай.

– А що таке рай? – Я думаю, що рай – це як Україна. У якій немає війни. І де немає Росії...

Назар ОЗЕРЯНСЬКИЙ

"НАБОЇ ПРОТИ ВОРОГА"

Поповнив бібліотеку Музею-архіву преси книгами, які написав та упорядкував Роман Коваль. Я не просив, але пан Роман дуже вдало

підписав кожну з них. Такі книги – це набой проти ворога.

Вахтанг КІПАНІ

Цитата дня

ГЕНИ ВОЇНІВ МИНУЛИХ ВІКІВ ПРОКИНУЛИСЯ У СТИЛЬКОХ ЧОЛОВІКАХ І ХЛОПЦЯХ. НЕОЧІКУВАНО, НАЧЕ НІЗВІДКИ...

Оксана СОБКО

ПРЕДТЕЧА УКРАЇНСЬКИХ ВОЇНІВ СВІТЛА

28 липня виповнилося 100 років від дня народження борця за Українську державність, поета Володимира Косовського, сина сотника Армії УНР Івана Косовського...

Епохи творять не лише вожді та пророки. Найактивнішими учасниками епохальних подій стають особистості пасіонарні. Таким був і в пам'яті вдячних потомків залишається Володимир Косовський – особистість могутньої сили духу, шляхетної гідності, відданої любові до всього глибинно-рідного.

Любов до України допомагала йому не здатися в російських таборах, помежи рабські пустоцвіти сіяти райські самоцвіти духовності й боротися за справедливість.

Після звільнення з ув'язнення зцілював людей – фізично і духовно – по селах Київщини та в рідному Веприку Фастівського району. І все це – під пильним оком КГБ. Окрім того, Володимир Косовський оберігав українські традиції, збирав зразки народної творчості – словесної і рукописної. Творив українську поезію.

До джерельних витоків справді дістається той, хто йде проти течії, – це теж про нього.

Член ОУН, поет, прозаїк, краєзнавець, цілитель, захисник українського буття Володимир Косовський у засвіті відійшов на зламі тисячоліть – 29 травня 2000 року. Його вірш “Слава Україні” написано наприкінці ХХ століття.

Слава Україні!
Героям слава!
Хай живе українська
Вільна держава!

Воля в нас від Бога,
Воля від природи.
Хай живуть сусіди –
Вільні народи!
Нам брехні не треба
І не треба крові.
Подать руку правді
Ми завжди готові.
Жовто-синій прапор –
Символ і знамено.
Княже і козаче –
Знаєм достеменно.
Слава Україні!
Героям слава!
Хай живе Українська
Вільна держава!

Вимряне в десятиліття самовідданої боротьби стало дійсністю і надійним підмурівком для майбутнього.

28 липня, у день, коли Володимир Косовський з'явився на світ Божий століття тому, у його рідному селі Веприку відбулося вшанування пам'яті великого українця.

Оксана ДІБРОВА

Від редакції. Радимо подивитися фільм про Володимира Косовського та його сестру Ольгу Михайличенко: https://youtu.be/RXg5vb_DJPU

ВАСИЛЯ ПРОХОДУ НЕ ЗАБУЛИ

11 серпня в Бердичеві відбувся вечір пам'яті підполковника Армії УНР Василя Проходи (1891 – 1971), автора “Записок до історії Сірих або Сірожупаників”, трьох томів спогадів “Записки непокірливого: історія національного усвідомлення, життя і діяльності звичайного українця” та книги роздумів “Думки про Правду”. Він герой книги Романа Ковалю “Тернистий шлях кубанця Проходи” (2007).

2021 року Наталя Кравець захистила кандидатську дисертацію “Військова та громадська діяльність Василя Проходи”.

Ведучий Володимир Синчук запросив до виступу письменника Романа Ковалю (через відеозв'язок) та краєзнавців Павла Передрія і Валерія Хмелевського.

Оскільки життя Василя Проходи пов'язане з обороною Бердичева від російських окупантів, висловлено пропозицію найменувати одну з вулиць міста на його честь.

Володимир СИНЧУК

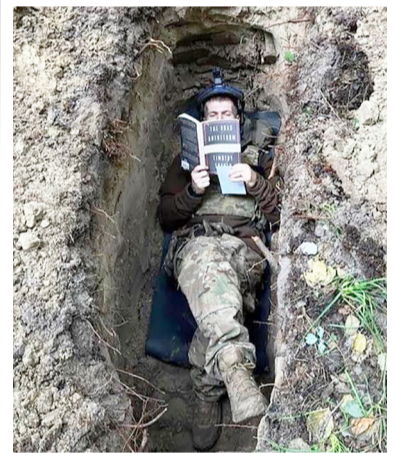
ВАДИМ ФЕДОРОВИЧ МИЦИК
(12.08.1940, м. ВИШНОПІЛЬ, ЧЕРКАЩИНА – 6.08.2023, м. ТАЛЬНЕ, ЧЕРКАЩИНА)

З глибоким сумом сповіщаємо, що на 83-му році земного життя пішов у засвіти найстарший і найзаслуженіший почесний козак Козачанського куреня Вільного козацтва, письменник та краєзнавець, доктор філософії, професор, заслужений працівник культури, етнолог, археолог та музеєзнавець, вільний козак за духом – Вадим Федорович Мицик.

Україна втратила вірного сина.
Вічна пам'ять!

МІХНОВСЬКИЙ І ТІМОТІ СНАЙДЕР

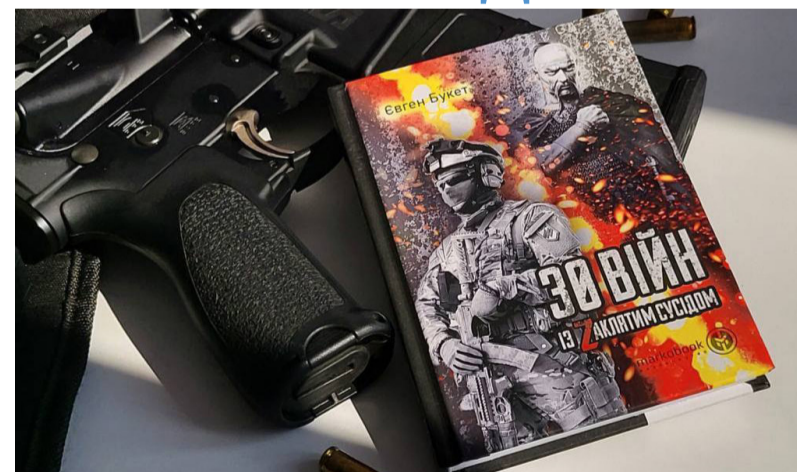
Американський історик Тімоті Снайдер поширив фото нашого козака, який читає його книгу в окопі на українсько-російському фронті. Вітаємо американського історика. Це справді приємно. У нас з Юрієм Юзичем подібна історія. Ось одне зі свідчень: воїн

ЗСУ Сашко Задорожний читає в окопі на передовій нашу з Юрієм книжку “Микола Міхновський. Світлина літа 2022 року.

Сподіваємося, що й добродій Тімоті порадіє за нас.

Роман КОВАЛЬ

10000 КНИГ ДЛЯ ЗСУ

Ця маленька книжка здатна змінити українське військо на краще. Вона скріпить дух та загартує волю наших воїнів. Це видання про 30 війн, які ми пережили за минуле тисячоліття з нашими одвічними ворогами – росіянами.

Книжка розроблена спеціально для читання на фронті. Її кишеньковий формат та витривалий папір дають змогу брати її навіть на бойові завдання, а сила, сконцентрована в цьому невеликому виданні, вражає.

Наша мета – безкоштовно передати бойовим підрозділам 10000 таких книжок.

Кожного, хто хоче зробити свій внесок у цю справу, запрошуємо долучитися. Благодійники, які задонатять від 1000 грн, дістануть такі бонуси:

1. Вагому причетність до формування нового переможного світогляду українського суспільства.

2. Власне ім'я, зазначене в кожному примірнику накладу на сторінці подяки.

3. Книгу з підписом упорядника видання та видавця.

Задонатити можна за посиланням: <https://send.monobank.ua/jar/5ZML2khD7>

Вкажіть, будь ласка, у коментарі своє ім'я та прізвище, а також дані для відправки вам книги з підписами Новою поштою.

[send.monobank.ua/ \(https://send.monobank.ua/jar/5ZML2khD7\)](https://send.monobank.ua/jar/5ZML2khD7)

Безпечний переказ коштів. Надсилайте безкоштовно та безпечно кошти.

ГЕЛЕНА ОСТРЯНИЦЯ ВЖЕ ЗУСТРІЛАСЯ З БАТЬКАМИ

31 липня – День народження Гелени Остряниці – єдиної доньки Івана Полтавця-Остряниці, Генерального писаря Української держави (1918), наказного отамана Вільного козацтва (1917). У цей день її хотіла привітати українка з Мюнхена Наталя Зубенко, але...

Наталя Зубенко написала до мене листа: “Сьогодні день народження від Гелени Остряниці. Я пробувала потелефонувати до неї, але, на превеликий жаль, ніхто не брав більше слухавку. Тоді я потелефонувала до її сина д-ра Стефана фон Остряниці, до його практики дентиста. Зголосився він особисто. Я запитала, як ведеться його мамі, яку я хотіла б відвідати з нагоди її дня народження. Він мені відповів, що його мама відійшла в засвіті 23 березня 2023 року. Похоронена на Ostfriedhof у Мюнхені, не в гробі її батька. Батько лежить на Nordfriedhof...”

Народилася Гелена 1922 року. Повне її ім'я – Helena Poltavetz von Ostranitz. Батько називав її Льолею, але німцям важко вимовити оте м'яке “Льоля”, тож дочка отамана каже “Лола”. Прожила вона 100 років...

11 жовтня 2015 р. з Віктором Моренцем і Наталкою Зубенко провідали Гелену Остряницю в Мюнхені.

Пані Гелена жила в окремій кімнаті на одному з поверхів будинку для літніх людей – з меблями, портретами

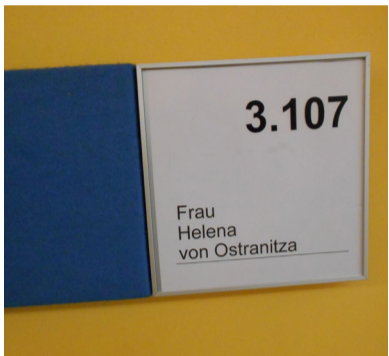
та книжками зі своєї квартири, з усіма вигодами та великими вікнами, через які видно красивий парк. Звичайно, ми порушили її тише життя...

Гадаю, що її серце відкрило 10 світлин, зокрема її родинних, які я їй показав. Більшість із них вона побачила вперше, деякі мала. Її обличчя осяяла сумна усмішка: так, це я в дитинстві, так, це моя мама, так, це мій батько, як давно це було!..

Пані Гелена була до нас привітна і сердечна.

Я написав про неї та її батька нарис. Опублікував його в газеті “Незборима нація”. Хто хоче прочитати, шукайте в інтернет-світах...

5 лютого 2023 р. отримав з Мюнхена листа від Наталки Зубенко, “нашої

людини в Мюнхені”: “Шойно тепер, пару хвилин тому, розмовляла я з Геленою Остряницею і переказала їй Ваші щирі вітання. Вона дуже потішилася і переказує Вам її щирі вітання навзаєм і бажає Україні всього найкращого. Сказала мені, що в такому віці (100 років!) жити не так уже-то і радісно, але тишиться, що її світлий розум її не покидає в цьому віці”.

На прощання хочу подякувати пані Гелені за ту незабутню зустріч – 12 жовтня 2015 року. Та опублікувати її світлинку з портретами батьків і напис на дверях, за якими вже живе інша людина.

Вічна пам'ять!

Роман КОВАЛЬ

У РОМОДАНИ ПAM'ЯТАЮТЬ

У селищі Ромодані Миргородського району Полтавщини до Дня Незалежності відкрито меморіальну дошку генерал-хорунжому Армії УНР Всеволоду Петріву.

Урочистості стартували поруч із залізничною станцією Ромодан – біля хреста воїнам УНР і вільного козацтва, які загинули в переможному ромоданівському бою з московсько-більшовицькими військами 22 березня 1918 року.

Учениця місцевої школи Катерина Шемет прочитала вірш “У лютому не двадцять вісім днів”, а В. Дерев'яно виконав пісню “Хали козаки”. До підніжжя пам'ятного знака лягли квіти. Ромоданівський селищний голова Олександр Верещака наголосив, що нині ЗСУ знову виборюють незалежність проти того ж ворога, що й понад сто років тому. “Допоки ми живі – житиме пам'ять про Героїв. Наші Герої з меморіальних дощок щодня зустрічатимуть і проведуть життєві погляди односельців і нагадуватимуть кож-

ному з нас, що вони покладали життя, аби ми жили в мирній квітучій Україні”, – сказав очільник громади. Козаків Армії УНР – учасників ромоданівського бою – й полеглих воїнів ЗСУ вшанували ходою пам'яті центральними вулицями селища.

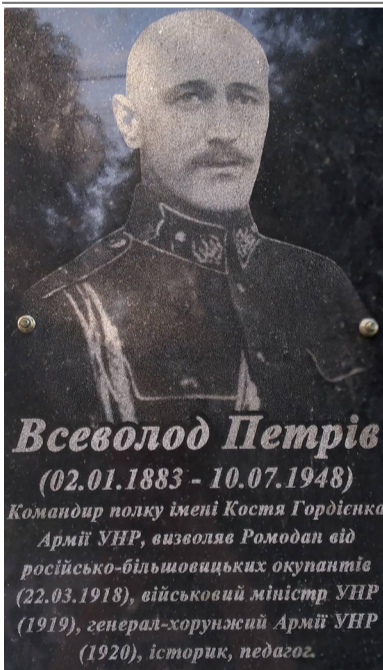
Потому відкрили меморіальну дошку – на фасаді будівлі виконкомом Ромоданівської громади, поруч з іншою, на пам'ять про полковника Петра Болбочана, яку встановили раніше.

Промовляли також депутатка Полтавської обласної ради Яніна Барбіна та представник УНП в Полтавській області Олег Пустовгар, який сповістив, що на честь Всеволода Петріва встановили меморіальну дошку в Боярці та увічнили в назвах вулиць Києва, Боярки, Житомира.

Нагадаємо, що 10 липня виповнилося 75 років від дня смерті Всеволода Петріва.

Вічна слава!

Полтавський офіс УНП

Всеволод Петрів (02.01.1883 - 10.07.1948)
Командир полку імені Костя Гордієнка Армії УНР, визволяв Ромодан від російсько-більшовицьких окупантів (22.03.1918), військовий міністр УНР (1919), генерал-хорунжий Армії УНР (1920), історик, педагог.

АНАТОЛІЮ ЛЕСИКУ ТА ЄВГЕНІЇ КИРИЛЮК – 75 РОКІВ!

Поважні ювілейні дати на життєвому календарі волинян – 75 років Євгенії Кирилук (8 серпня) та Анатолію Лесіку (11 вересня).

Анатолій Лесик народився в с. Залазі на Любешівщині на Волині – у краю, де зародилася УПА, Євгенія Кирилук – на Ківерцівщині.

Троюрідний брат Анатолія – Григорій Лесик-“Розгром” брав участь у боротьбі з німецькими і російськими загарбниками в сотні “Мазепа” УПА. Відбув табори Гулагу, висилку в Магадані, де зустрівся і потоваришував з майбутнім Патріархом України Володимиром (у миру Василь Романюк).

У передмові до своєї книги “Миколаї. Історія родини Лесиків” (“Твердина”, Луцьк, 2012) Анатолій Лесик писав: “Пишатися славою предків не тільки можна, а й треба, неповага до неї є ганебна легковажність”. На цьому ж у своїх віршах і поемі “Не стріляйте в Україну” наголошує Євгенія Кирилук (Євгеніа Холмська).

Анатолій Лесик у 1971 р. закінчив фізкультури Луцького педінституту, ви-

кладав у школі фізику і математику, працював інженером-програмістом. Він – учасник національного відродження кінця 1980-х – початку 1990-х: активний руховець, учасник волинських майданів, депутат перших демократичних двох скликань Луцької міської ради, член Координаційної ради Волинського НРУ в 1989 році. З 1991 р. – член ДемПУ, у 1993 р. обраний головою Луцької міської організації ДемПУ. Із 2012 р. – член Волинського відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів, заснованого з ініціативи Ігоря Юхновського на протипагу організації ветеранів т. зв. ВВВ. У 2014 – 2015 рр. – голова Волинського відділення ветеранів, тепер козак Історичного клубу “Холодний Яр”.

Євгенія Кирилук (Бодяк-Козарчук) – журналістка, педагогиня, культурологиня, членкиня Волинського громадсько-культурологічного товариства “Холмщина”. Починала вчителькою початкової школи на Поліссі. Закінчила філфак харківського вишу. 30 років жила в Сибіру – чоловіка

(офіцера ППО) направили служити у в/ч до Красноярського краю, у тайгу. Працювала вчителькою, кореспонденткою, заввідділу однієї з районних газет краю, редакторкою радіомовлення на Красноярському алюмінієвому заводі... 2005 року, після виходу на пенсію, повернулася до рідного дому – на Волинь. Співпрацювала з редакціями багатьох газет.

Анатолій Лесик і Євгенія Кирилук багато років поспіль виходили в ефір на радіо “Культура”, їхні голоси слухачі пзнавали з перших слів вітання: “Анатолій. Луцьк. Добрий день!”, “Євгенія Кирилук з Лесинового краю. Вітаю!”

Наші ювіляри – активні пошанувачі та передплатники газет “Незборима нація” і “Слово Просвіти”. Тож побажаємо ювілярам успіхів, удачі, творчого натхнення, міцного здоров'я і Божих Благословень на кожну неповторну мить життя!

І многі, многі, многі літа!

Історичний клуб “Холодний Яр”

ДО ІСТОРІЇ НАЙМЕНУВАННЯ 93-ї ОМБР ІМЕНЕМ ХОЛОДНОГО ЯРУ

Понад чверть століття Історичний клуб "Холодний Яр" вертає із забуття святих героїв України, вшановує їх як рідних людей. Завдяки великій праці ми стали – колись зруйнованою ворогом – ланкою між героями доби УНР і нинішнім поколінням, яке має реалізувати нарешті державницьку ідею воєнків Армії УНР.

22 січня 2017 р. 3-тя конференція Історичного клубу "Холодний Яр" ухвалила звернення до вищого військового командування під назвою під назвою "Армія УНР, а не армія СРСР має стати орієнтиром для українського війська".

Нас непокоїло, що переважна більшість підрозділів ЗСУ вели свій родовід із часів СРСР. Фактично відкидали досвід і звичаї Українських січових стрільців, Української галицької армії, Армії Української Республіки, Карпатської Січі та Української повстанської армії.

Нагадали ми командуванню ЗСУ й назви частин Армії УНР, серед них і полк Чорних запорожців.

Написавши звернення, ми не зупинилися, а взялися, використовуючи особисті стосунки, впроваджувати ці ідеї. Вже на початку лютого 2017 р. я написав листа до комбрига 72-ї ОМБр Андрія Соколова, де зазначив, що "сама Армія УНР має стати зразком і орієнтиром для сучасного українського війська". Розповів про 1-й кінний полк Чорних запорожців, як про найуспішнішу частину Армії УНР, яка практично не знала поразок. Наше звернення мало успіх...

У квітні 2017 р. мій заступник по Історичному клубові "Холодний Яр", командир ОДЧ "Карпатська Січ" Олег Куцин попросив, щоб я провів екскурсію в Холодному Яру для начальника штабу 93-ї ОМБр Геннадія Шаповалова. Сказав, щоб я сів до нього в машину і ще в дорозі почав розповідь про боротьбу в Холодному Яру.

Усе сталося, як і запланував Олег. Особливо справило враження на Геннадія Шаповалова вшанування могили Головного отамана Холодного Яру Василя Чучупака.

Ми з Олегом запропонували йому перейменувати бригаду іменем Холодного Яру.

Начштабу передав цю пропозицію комбригові Владиславу Ключкову.

Спочатку в комбрига були сумніви, адже бригада базується на Дніпропетровщині, а ім'я їй запропоновано з топонімом Черкащини. Вони поділилися сумнівом з Олегом, той запитав мене. Я відповів, що Холодний Яр є символом Визвольної боротьби всієї України.

І комбриг Ключков підтримав. І написав подання на ім'я Верховного головнокомандувача. І вже до Дня Незалежності 2018 р. Президент України підписав Указ про перейменування бригади і вручив комбригу новий бойовий прапор.

Кілька років ми співпрацювали з комбригом-93 Дмитром Брижинським. Делегації бригади на раз приїжджали в Холодний Яр вшанувати полеглих героїв, освячували зброю біля пам'ятного знака полеглим

воєнкам 93-ї, спорудженого на найвищій точці Холодного Яру (ідея цього пам'ятника належить Історичному клубові "Холодний Яр").

Тепер співпрацюємо з комбригом Павлом Палісою.

18 червня 2023 р. він узяв участь у відкритті Меморіалу козакам-добровольцям у Холодному Яру. З його слів і, головне, з дій його легендарної бригади бачимо, що прапор Холодного Яру в надійних руках, а холодноярські традиції боротьби не втрачено – і це є запорукою внеску 93-ї в нашу загальну перемогу.

У 93-ій бригаді воювали наш товариш Олег Куцин та друг "Серпень", тепер воює козак Історичного клубу "Холодний Яр" друг "Небокрай".

Козакам та офіцерам 93-ї бригади слава!

Роман КОВАЛЬ

На світліні – комбриг-93 Павло Паліса (праворуч) і старший сержант бригади Сергій Третяк вручають Романові Ковалю цінний подарунок із зображенням мотиваційних символів 93-ї ОМБр "Холодний Яр". Холодний Яр, 18 червня 2023 р.

ДРУГ "ОРЕСТ"

У середмісті – передвирборчий шабаш комунак.

До охорони сцени підходить невисокий кремезний юнак у характерній "пацанській" кепочці: "Таваріші, я металург с Кривого Рога, дайте виступити, як памаранчевие бандеровци преследуют рабочих". Його пропускають...

У мікрофон лунає: "Тварі комунацькі, щоб ви поздохали за окупацію України, за Голодомор, за тюрми!" Шнур мікрофона розвивається руками, штатив ламається на голові ведучого! Колонки летять зі сцени в ошелешений натовп!

Падають нокаутовані охоронці! Юнак зістрибує зі сцени і, наче крапля ртуті, прослизає крізь натовп та мусорів і розчиняється в міському ландшафті...

Після N-го подібного чину комунаки дістали фото друга "Ореста" і сторожко пильнували появу на своїх заходах юнака, схожого на брусок граніту.

Офіцер ВО "Тризуб" Андрій Козубчик "Орест" був одним з ініціаторів "Правого сектору" на Майдані. Брав активну участь у боях на Майдані. На початку серпня 2014 р. долучився до ДУК ПС. Загинув 17 серпня 2014 р. під с. Пісками, неподалік Донецька.

Царство Небесне та вічна слава вірному сину Батьківщини!

Костянтин ЗАЦАРНИЙ

ЮЛІЯ ШЕВЧЕНКО ВЖЕ НЕ УСМІХНЕТЬСЯ

сив і не просив допомоги. Вона хотіла жити щасливо і довго, вона часто говорила, як хоче створити зі мною велику і дружну родину. Вона завжди була за справедливості у цьому світі. Вона мені постійно казала: "Тарасе, ми папуги-нерозлучники, ми завжди будемо разом", а її відповідь: "Так завжди і буде, моя маленька комашко", але, на жаль, цього не сталося... Історія нашого кохання назавжди буде в моєму серці... Кохання, яке я відчув, бувши з нею.

Я хочу сказати: ти завжди будеш для мене маленькою комашкою, Юлія.

А я для тебе "твоїм коханим ховрачком".

Я тебе дуже сильно кохаю і буду кохати завжди...

Вона загинула як герої, борючись за нашу Україну.

Тарас СУХЕНЮК

КОЗАЧКАМ СЛАВА!

На фронті загинула бойова медик Дар'я Філіп'єва ("Блискавка"). За час своєї служби Дар'я врятувала сотні життів українських військових.

За заслуги перед Україною її нагородили почесним нагрудним знаком "Сталевий хрест".

Вічна слава!

СЛАВА ТОБІ, КОЗАЧЕ!

У полоні він відмовився витерти ноги об прапор України!

Максим Авраменко "Богун". Славний десантник славної 79-ї ОД-ШБр. Народний Герой України.

У складі батальйону "Донбас" звільняв Попасну та Лисичанськ, брав участь у боях за Первомайськ Луганської області, а під Іловайськом потрапив у полон. У неволі відмовився стати на коліна і спалювати прапор України, за що росіяни прострелили йому ноги.

Він зумів вивезти наш стяг на територію мирної України, зашивши його в підкладку одягу.

"Богун" продовжує захищати Україну. Спасибі, друже!

ЩОБ НАС БОЯЛИСЯ!

Роман Конон на російсько-українську війну пішов добровольцем. Нині він – лейтенант 3-го батальйону "Свобода" у складі Бригади швидкого реагування НГУ "Рубіж".

Має позивний "Варвар" через співзвучність прізвища з іменем вигаданого американським письменником Робертом Говардом воїна, що став головним героєм оповідань та фільму "Конан-варвар".

Лейтенант Роман Конон хоче, щоб як наслідок цієї війни "у кацапів на генетичному рівні має закарбуватися такий страх, щоб вони боялися навіть подивитися в бік України".

Козакам слава!

"ЯК У КІНО, ТАК І В ЖИТТІ"

10 червня на Донбасі загинув друг "Рубіж" – Борис Латик – актор фільму "Незламні", воєк 8-го Окремого батальйону "Аратта" ім. Андрія Гергерта УДА, уродженець м. Болехова (народився 6 серпня 1987 р.).

У фільмі "Незламні" зіграв роль Степана Долинського – заступника бойового референта крайової ексективи ОУН на західноукраїнських землях.

Як у кіно, так і в житті він був незламним борцем за волю України. Спочивай з Богом, друже. Назавжди в строю...

Без сина залишилися батьки, без чоловіка – дружина Роксолана, без батька – діти Соломія, Назар та Анастасія. Вічна пам'ять!

Володимир ДОРОШ

ДРУГ "МОНОЛІТ" ЗДОБУВ ВІЧНЕ ЖИТТЯ

Коли знайомилися, я спитав тебе, хто ти за національністю. Мене вразило, як ти твердо сказав, що українець і звати Юрій Юрійович Ногай.

Ти був доброю і чуйною людиною. Одного разу мене втішило, як ти приніс мені чаю і не приховував задоволення, що я, подякувавши, почав смакувати його... Часто розповідав, як любиш свою сім'ю, а в побуті на фронті завжди облагодував наше місце проживання, створював домашній затишок. Усі побратими дивувались, як у тебе це виходило...

У бою ти був вправним і сміливим стрільцем і з різкоюю точністю косив москалів, відбиваючи щоденні денні атаки разом із побратимами. А ще, незважаючи на поранення плеча, ти допомагав тягнути ноші з тілом загиблого побратима два кілометри лісом.

Ти був сильний як лев, але дістав смертельні поранення від "прильоту" – під час евакуації. Перед смертю

попросив побратима пробачення, що так сталося, а ще попросив, щоб передали, що любить дружину, сина та Україну...

Не знаю, як висловити біль втраченого для мене і мого підрозділу.

Ти частина нашої спільної української душі, яку виврвали і якої завжди не вистачатиме. Ми завжди будемо тебе пам'ятати і славити! Клянемося всі: за тебе і всіх загиблих побратимів будемо мстити кров'ю москалів – доти, поки не згине останній супостат на нашій землі.

Вічна слава тобі, Юрець, і вічний спокій!

Щасливий, що мав честь зустріти таку людину у своєму житті!

Вічна шана тобі!

Володимир ПАСТУШОК

Примітка. Юрій родом з м. Дніпра, загинув 20 липня на Харківщині, на території Борівської громади Ізюмського району.

АНДРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ БАБІНСЬКИЙ (20.02.1991, м. СОКИРЯНИ ЧЕРНІВЕЦЬКОЇ ОБЛ. – 8.08.2023, с. ЧЕРВОНА КРИНИЦЯ ЗАПОРІЗЬКОЇ ОБЛ.)

Загинув засновник та ідейний натхненник Мегамаршу у вишиванках Андрій Бабінський. Його ініціатива запалила серця тисяч людей по всій Україні та світу, а ідея проводити марші у вишиванках набрала таких обертів, що вже не зупиниться ніколи, доки існуватиме наш народ.

Жив у Києві. За фахом біохімік. Робив усе, щоб Україна процвітала. Надавав українське суспільство, створивши патріотичний осередок однодумців, серед яких був і Максим Непийшиво. Був співорганізатором Шевченківського фестивалю "She.Fest" та низки інших культурно-мистецьких подій. Активний учасник Революції гідності.

З початком повномасштабної війни добровольцем пішов захищати рідну землю. Спочатку медиком, потім бійцем. Загинув від обстрілу

касетними боеприпасами. Андрію було лише 32 роки. Він не встиг одружитися зі своєю дівчиною. Нащадків не залишив.

16 сервня в Києві, біля пам'ятника Ярославу Мудрому, де завжди починався Мегамарш у вишиванках, зібралося чимало людей. Вшанували пам'ять Андрія та всіх полеглих воїнів у російсько-українській війні. Провели ходу у вишиванках центром столиці до Стіни пам'яті загиблих за Україну, на якій розмістили й Андрієву фотокартку, біля якої покладали квіти під журливі пісні "Хорей Козацької".

Андрій був і моїм другом, тому мені його дуже не вистачатиме.

Надія ВІННІК, постійна учасниця Мегамаршу у вишиванках

ми, це не передати. І так ідеш – і всі люди підспівують", – згадує херсонський волонтер.

Через погрози окупантів був змушений покинути рідне місто, проте відразу після звільнення повернувся до Херсона. Наразі проживає в хостелі для військових "Солдатський привал" у Запоріжжі.

Многі літа, дядю Гришо! Нехай доля оберігає Вас!

Людмила ОНЩЕНКО

ВІТАЄМО ГРИГОРІЯ ЯНЧЕНКА!

Людину з великої літери, Народного Героя України.

За всю війну він назбирав для потреб фронту 4 мільйони гривень. Пан Григорій також відвозить допомогу для воїнів на передову.

Навіть в окупованому Херсоні пів року збив гроші на ЗСУ на очах у російських окупантів. Кожного разу, виїжджаючи в місто, одягав вишиванку і вмикав "Ой у лузі червона калина!"

"Тільки їду, мене вже чують і чекають. Задоволені, з усмішка-

“УКРАЇНЦІ – НАЩАДКИ ТРИПІЛЬЦІВ, СКІФІВ, КОЗАКІВ”

Громадському діячеві, бандуристу, педагогу, барду, рок-музиканту, воїну Василю Живосилу Лютому 31 липня виповнилося 50 років. Народився він на Черкащині – землі, яка подарувала українцям Великого Тараса. Навчався в Київському педагогічному університеті ім. Михайла Драгоманова, закінчив Сумський педагогічний університет ім. Макаренка (мистецький факультет). Написав дві наукові роботи: про виховання дітей засобами фольклору і про етногенез української бандури.

Пісня Живосила Лютого “Меч Арєя” стала для багатьох українців справжньою молитвою. Сьогодні з нею українські воїни захищають Україну від московської навали. Живосил написав понад 300 пісень на власні тексти, а також на поезії Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка, Мелетія Смотрицького, Маркіяна Шашкевича, Юрія Федьковича, Павла Грабовського.

Живосила Лютого називають мультиінструменталістом. Він грає на бандурі, гітарі, фортепіано, акордеоні, сопілках, барабанах, колісній лірі, кобзі, цимбалах, дуді... Досліджуючи свій родовід, Лютий дізнався, що на скрипці грали дід, прадід і прапрадід. Дід навчив бабу грати на мандоліні, балаलाईці і гармонії.

Василеві, окрім музики, доводилося викладати у школі суспільствознавство та етику. А в Рубіж-

ному Луганської області, де мешкав 5 років, – ще й краєзнавство. Але там, на Сході України, про Краснодон і героїв “Молодої гвардії” він розповідав правду. Після цього Лютому заборонили викладати краєзнавство...

Побував він і в полоні московських окупантів...

А сьогодні Живосил – протитанкіст, у складі президентської бригади захищає Україну від ворога.

“На своїх уроках на перше місце ви завжди ставите патріотичне виховання. Поділіться секретом, як сьогодні виховати патріота”, – звернулася я до Василя Живосила із запитанням.

“Я написав наукову роботу «Інтеркультурне виховання підлітків засобами фольклору». Побачив, що діти 5 класу не хотіли вивчити 8 рядків поезії Тараса Шевченка. І я з викладачкою вирішив провести спільний урок української літератури і музики. Експеримент удався. Поки вчителька читувала Шевченка, я виконував твори на його слова рок- і реп-музикантів. І це 11-літнім підліткам сподобалося настільки, що вони (29 учнів із 30) на наступне заняття вивчили напам'ять вірш Шевченка. Це дало поштовх до роздумів, що коли українська молодь не сприймає фольклор у чистому вигляді, то модернізм не завадить. Хоча в деяких речах я дуже консервативний. Такий підхід виправда-

ний для досягнення мети. Консерватори мені закинули, що я паплюжу основи традиційної пісні. Але як зробити так, щоб донести до дитячої Шевченка чи фольклор? Як достукатися до їхньої душі? Чи є в когось інший план? Немає. Тож легше критикувати, а не робити...

На концертах поряд із фольклором і власними піснями граю і популярну музику, і рок. Той, хто каже, що я знущаюся над інструментом, нехай спробує сам і щось зробить, аби зацікавити якомога більше людей. Наприклад, скрипаль-віртуоз Сергій Охрімчук може на академічній скрипці зіграти і Баха, і Бетховена, і джаз, і народну пісню. Це я вважаю майстерністю”.

Василь Лютий вважає, що українські письменники мають оспівувати наші перемоги. “Іван Білик або Володимир Малик, у них що не книга – то українська перемога! – каже Живосил. – Кажуть, що українці – мирний народ. Але це до пори до часу... Колись була Запорозька Січ, яка була поділена на курені, але вони були одним цілим. Тож треба уявити, що Україна – це Січ, а усі організації – курені. Об'єднатися можна лише навколо України, навколо її козацького минулого”.

“Що потрібно українцям, аби вистояти, перемогти у цій страшній війні?” – запитала я.

“Усі мають зрозуміти, що ми стоїмо над прірвою, – відповів Живосил. – Бо ж вивчаємо чужу історію і культуру більше, аніж власну. А врятувати нас як націю може лише усвідомлення того, хто ми є. Наші вчителі, учителі Василь Литвин і Олесь Бердник казали, що відродження почнеться з України. Наша нація має жити і розвиватися на своїй землі, за українськими звичаями, які ми маємо захистити і передати своїм дітям. Потрібно правильно виховати своїх дітей. Як казав Тарас Шевченко, «і чужому научайтесь, й свого не цурайтесь». Ми маємо відродити пам'ять про свою минувшину й усвідомити, що ми, українці, є нащадками трипільців, скіфів, козаків. Наші пращури були сильні духом, жили у злагоді з природою і Всесвітом, завжди прагнули до волі, до знань. А куди не приходять освіта і культура – туди приходять війна. І тільки тоді, коли ми це усвідомимо, зможемо перемогти і зовнішніх, і внутрішніх ворогів”.

Лариса ГРОМАДСЬКА,
Історичний клуб
“Холодний Яр”

На світлині – Василь Лютий з родиною.

ПОКЛАДАЙСЯ НА БОГА, АЛЕ БУДЬ ГОТОВИМ ДО ВСЬОГО

1. Якщо б люди ретельно обдумували наслідки своїх дій, їх би згубила бездіяльність.
2. Естетизація зла небезпечна, вона завершується його культом.
3. Азарт не любить зазирати назад, азарт дивиться тільки вперед.
4. Скажи правду про те, що з нами вони роблять, і на тобі поставлять тавро антисеміта.
5. Не ображатимуся на вашу правду, відповим тим же.
6. Претензії великих грішників на моральну непогіршеність нахабно-агресивна.
7. Надмірна добродичність до гріха доводить.
8. Красиво пообіцяти – подарувати мрію.

9. Бог живе в тому, хто живе в Бозі.
10. – Сказати тобі правду, чи стримати себе?
11. Коли життя катує, тільки віра рятує.
12. Майбутнє належить переможцям.
13. Правд багато, істина одна. Істина одна – і вона наша.
14. Сумніви в очевидному передують пізнанню істини.
15. Не дивіться на світ занадто твезо, а то можна спитися.
16. Черпай у боротьбі радість життя. Втрапивши здатність боротися, людина деградує.
17. Вір у Бога, вір у себе. Якщо сили твої тебе зрадили, значить віра твоя вичерпалася.
18. Не треба ненавидіти один одного за те, що ви любите Бога під різними іменами.
19. Життя – це тимчасова трудність. Потерпи ще трохи.
20. Стань ворогом моїх недоліків – і я назву тебе другом.
21. Не накопичуйте образ, накопичуйте силу і спокій.
22. Діла незмінно мінливі. Пам'ятай про це у хвилини щастя, не забувай про це у хвилини горя.
23. Покладайся на Бога, але будь готовим до всього.
24. Не прагни зробити весь світ щасливим. Безумне бажання ошчасливити всіх – не добродичність, а тяжкий гріх.
25. Коли ідея стане пристрастю, її легше буде втілити в життя.

Андрій КОВАЛЬ, історик

СВОБОДА ДЛЯ МОВИ ОКУПАНТІВ

Снідаючи, слухав новини по телевізору в програмі “Свобода ранок” (ведуча Катя Некреча).

Коли раптом у кадрі з'явився Гюндуз Мамедов, заступник Генерального прокурора у 2019–2021 роках. І мовою російських окупантів почав висловлювати свою думку щодо українських проблем. “Свобода ранок” переклада на державну мову не забезпечила.

Катя Некреча і бровою не повела, що сприяє русифікації українського ефіру. Ніби не створила жодної проблеми. Раніше “Радіо Свобода” пильнувало, щоб російська мова не потрапила до ефіру. Що ж сталося, невже мову катів нашого народу в його ефірі легалізовано?

І друге питання. Як людина, яка не володіє українською мовою (або навмисно не використовує), могла бути заступником Генерального прокурора?

Звертаюся до колег журналістів не запрошувати в ефір як експертів осіб, які демонстративно відмовляються говорити державною мовою. А якщо це іноземці, то забезпечувати переклад на українську мову.

Погодьтеся, що в добу Другої світової війни ніхто в ЗМІ СССР не міг висловлювати свої думки німецькою мовою...

Геть “руський мір”!

Роман КОВАЛЬ
Київ

“НАСЛІДКИ ЙОГО ПРАЦІ”

У період приманливого НЕП-у одного разу в харківському трамваї бачу – стоїть у проході, тримаючись за високу ручку, старенький сивобородий чоловічок, якого перехожі, як то й належить у завжди переповненому советському трамваї, штовхають з усіх боків. То був... академік Михайло Грушевський. Його я добре знав з обличчя. Незадовго перед тим він проминяв свою молодю хрещеницю, красуню – Українську Народну Республіку – на стареньку “мудру” науку... Він шукав можливостей праці для рідного народу на рідній землі. Але, використавши його популярне ім'я в своїх пропагандивно-політичних цілях, більшовики навіть не дали йому права і змоги померти на тій землі...

Безперечно, Грушевський за час перебування на Україні під більшовиками зробив чимало для української науки, зокрема він встиг видати останню книжку своєї капітальної “Історії України-Руси”. І проте всі ці позитивні наслідки його праці далеко не співмірні з тими негативами, що їх приніс поворот Грушевського – творця нашої новітньої держави і першого її президента – під “опіку” окупанта.

Іван ПІДДУБНИЙ

Дж.: Піддубний І. Слідами життя. Спогади й думки. – Канада, Вінніпег, 1969.

Публікація Владислава Слобожанського.

ЗНОВУ “ВЕСІЛЛЯ В МАЛИНІВЦІ”. ХТО ВІДПОВІСТЬ?

9 років тому я написав замітку “Весілля в Малинівці” вже не в моді”, де висловив радість, що нинішнє покоління молоді вже не виростає на таких антиукраїнських фільмах. І ось напередодні Дня незалежності, 21 серпня 2023 р, в час страшної війни за наше право на власне державне буття, телеканал “4 ever Theater” показав цей отруйний фільм...

Ось лаконічна оцінка його змісту... Фільм примітивний. Кіч.

Баби українського села говорять російською, з великоруським акцентом, співають лише російські пісні, як танцюють, то дригають не пристойно ногами, вішаються на плечі чоловікам.

Коли бачать червоних, “зазивно” вишкірюють зуби.

Співають і “частушки”. У селі живуть Ірина й “Андрейка”. Сільські діти в будьонівках. Красноармійці чемні як ангели, танцюють і привітно сміються. З ними танцюють селянки. Червоні не грабують, лише танцюють.

“Топає нічче не в моде”.

“Моднее гопака”.

Негативні персонажі – у козацьких одностроях, у козацьких поясах, у козацьких шапках зі шпиками.

Повстанці грабують селян, селянки стріляють у них і беруть у полон. Морок повний.

Повстанці українським вишиваним рушником витирають чоботи.

Повстанці стають струнко перед представником барона Врангеля.

Козаки, як червоноармійці, кричать “Ура!” (а завжди кричали “Слава!”).

Піп – п'яничка, козаки – п'ячки. Червоні – завжди тверезі.

“Хлопці у нас форменні звері, морд 150”.

“Отак Москва нас отруювала”, написав я 2014 року, впевнений, що говорю про минуле...

І ось знову над нами сміються.

Цікаво, кому належить телеканал “4 ever Theater” і чи наша СБУ прикриє цю антиукраїнську лавочку?.. І чи хтось відповідь за російську пропаганду на українських телеканалах?!

Роман КОВАЛЬ
Київ, 22 серпня 2023 р.

“Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917 – 1930” Романа Ковалю – 350 грн.

“Житомирщина в боротьбі” Романа Ковалю – 300 грн.

“Здолати Росію” Романа Ковалю – 350 грн.

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 100 грн.

“Побрадський полк” Армії УНР Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 150 грн.

“Побрадський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 350 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” – 150 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 200 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 300 грн.

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Ці книги можна придбати через “Нову пошту” і “Укрпошту”, переказавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у Приватбанку 5169 3305 3001 3009 (якщо переказуєте з ПриватБанку, а якщо з іншого банку, то ось дані одержувача: Коваль Р. М. ФОП 2164918550. Розрахунковий рахунок: UA 3330529900000 260050268000055), а у випадку пожегертв – на картку Р. М. Ковалю у Приватбанку 5457 0822 9818 9726.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85, +380 67-726-30-36 (+ телеграм) замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки:

“Побратима мого зачепила куля вряжай” Романа Ковалю – 200 грн.

“Самостійна Україна” Миколи Міхновського – 300 грн.

“Філософія сили” Романа Ковалю – 115 грн.

“Український націоналізм” (упорядник Олег Однороженко) – 385 грн.

“Тарас Силенко, співець не-примиримої України” – 350 грн.

“Полковник Болбочан” Р. Ковалю і Ю. Юзича – 300 грн.

“Коростишів у боротьбі за УНР. 1917 – 1921 рр.” Романа Ковалю. – 175 грн.

“Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи” Р. Ковалю і Ю. Юзича – 550 грн.

“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 400 грн.

[HTTP://NEZBORIMA-NACIYA.ORG.UA/](http://nezborima-naciya.org.ua/)

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

Сердечно дякуємо за підтримку газети “Незборима нація”!

Сергій ВАСИЛЕНКО (Січеславщина) – 100 грн.

Анатолій ЛИТВИНЕНКО – 500 грн.

Надія ОМЕЛЯН (Львів) – 500 грн.

Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине, Сумщина) – 500 грн.

Олександр РИЖЕНКО (Київ) – 2000 грн.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу ХХ ст. Ця газета – про долі УСС, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу.

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Із серпня по грудень ціна становить 44 грн.

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ “ОТАМАНІЯ”

Книги Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через крамницю “Отаманія”.

Ось тут: <http://otamania.in.ua>

Редактор Роман Коваль

Верстка Анна Воловник

Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення **Микола Владзімірський,**

Владислав Карпенко,

Надія Віннік

Технічний директор **Максим Селюк**

Адреса для листування **03049, Київ, вул. генерала**

Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14.

Тел./факс: 242-47-38

kvalroman1@gmail.com

ФБ: Roman Koval

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.

Серія КБ №325.

Наклад 1200 примірників. Видруковано 28.08.2023 р.

ТОВ “Прес Корпайшн Лімітед” Номер замовлення 2310308

Засновник Роман Миколайович Коваль